

[Borgbjerg.]

ene Sag til en forholdsvis kort Udvalgsbehandling og den anden Sag til en længere Tids Udvalgsbehandling, maaske hele Vinteren igennem, og se, hvordan vi kan lave noget, der er saa nogenlunde taaleligt. Jeg troede, den Slags Ting var den ansvarlige Regerings Sag, jeg troede, det var Administrationens Sag, og jeg vil meget advare imod, at et Par Folketingsudvalg giver sig til at sidde og prøve paa, om de kan finde paa noget, der vil være heldigere for Erhvervsvilkaarene her i Landet. Medens Rationeringen opretholdes fra Uge til Uge, medens Uroen fortsættes og forøges, medens Erhvervene ikke aner, om de er købt eller solgt! Det vilde dog være det værste af alt.

Det er rigtigt nok, hvad det ærede Medlem Hr. Clausager sagde, at hele vor Tobaksbeskatning trænger til en Reform, til en Omlægning, til en Regulering, men det maa være den til enhver Tid siddende ansvarlige Regerings og Administrationens Sag at fremsætte virkelig grundigt overvejede Forslag i saa Henseende, og disse Overvejelser maa naturligvis foretages i Ro og Stilhed oppe i Administrationen, hvis man ikke vil gøre Ulykker. De kan dog aldrig foretages i et Par tilfældige Folketingsudvalg, medens der er Uro indenfor Erhvervene, og denne Uro fortsættes fra Uge til Uge og forøges takket være alle de Forlydender, der kommer frem — vi ved jo alle sammen, hvad der kommer ud fra Udvalg —, saa om en Forhøjelse her, saa om en Nedsættelse der o. s. v. En saadan fortsat Uro og Usikkerhed skal altsaa vort Erhvervsliv nu ind i i det kommende Halvaar! Vi maa fra vor Side paa det allerbestemteste tage til Genmæle herimod. Det er rigtigt, at Tobaksbeskatningen trænger til en Omlægning, men det maa, som sagt, blive Regeringens og Administrationens Sag at stille Forslag derom, og naar det ærede Medlem Hr. Clausager sagde her, at der trængtes til en saadan Omlægning, saa er det jo et Slags Paalæg til Regeringen om, i Ro og Stilhed, med sin Sagkundskab, med Administrationens Sagkundskab til Tingene, at udarbejde saadanne Forslag.

Det er rigtigt nok, at Tobaksbeskatningen tillige med meget af den indirekte Beskatning i dette Land er blevet saa vanvittig høj, at for det første Erhvervene i høj Grad generes deraf, og Arbejdsløsheden vokser, at paa den anden Side Forbrugsbeskatningen af den almindelige Befolkning er blevet alt for voldsom, og at for det tredje vort Land, bl. a. Landets Hovedstad — og det er jo dog ogsaa en Del af

Landet —, slet ikke kan være tjent med den almindelige Fordyrelse. Det er jo saaledes, at hele det Prisfald, som den højtærede Finansminister i sin Tid talte om, det har han været en af de allerivrigste til at bindre, idet han har holdt Priserne oppe ved sine ideligt gentagne Skatteforhøjelser. København er ved at blive en meget dyr By — enhver, der rejser lidt i Udlandet, vil vide det —, og Turistbesøget — og det er ogsaa nationaløkonomisk af ikke ringe Værdi for et Land — vil i det lange Løb svækkes meget stærkt, hvis København efterhaanden, hvad den er i Færd med, faar Ord for at være snart den dyreste By i Verden, i hvert Fald i Europa. Mange andre Steder, jeg ved f. Eks., at da jeg i September var i Svejts, i Genève — og Svejts regnes for et dyrt Land, det har en stor Toldbeskyttelse, ogsaa Toldbeskyttelse paa Landbrugsprodukter, og Genève regnes for den dyreste By i Svejts, det er Kongressernes By —, da kunde man i Genève faa baade Øl og Cigarer og mangfoldige Ting til det samme Antal Centimer, som man maa betale Øre her i Landet, det vil sige godt 25 pCt. billigere end her i Landet; det vil enhver rejsende give mig Ret i. Dette gaar i det lange Løb ikke an — saa har Turisterne tilmed Restaurationssskatten at betale. Til sidst bliver København en By, hvorom Udlændinge siger: Vorherre bevares, det er dog en forfærdelig By, her er jo ikke til at være, det er jo skrækkeligt, hvor alt er dyrt. Og netop det, man kalder Luksus, netop det, Turisterne først møder, et Glas Øl, en Cigar, et Restaurationsbesøg o. s. v., netop det, der er det væsentlige for Turisten, netop det er det, man paa denne ganske meningsløse Maade efterhaanden sætter op i Skattehøjder, der gør, at vi til sidst ødelægger alt Turistbesøg i vort Land.

Det er Overvejelser, der bør finde Sted, men de kan og bør selvfølgelig ikke finde Sted i et Folketingsudvalg; de kan og bør finde Sted i Administrationen, hvor de kan foregaa i Ro og Stilhed, uden at Erhvervene eller nogen anden udenfor kender Spor til Enkelthederne, for ellers kan de kun gøre Skade.

Vi fra socialdemokratisk Side mener derfor, at det eneste rigtige vil være at standse denne Behandling ved at nægte disse Lovforslag Overgang til anden Behandling; de er ikke bedrøvend, de har ikke førtjent bedre Skæbne. Det er den eneste Maade, hvorpaa der kan komme Ro og Sikkerhed i Erhvervslivet, og saa maa Ministeriet og Administrationen med sit Kendskab til Sagen i al Stilfærdighed overveje,